

Holstein: Det er med oprigtig Sorg — oprigtig, fordi jeg selv er Medlem af Rigsdagen —, at jeg konstaterer den højtærede Justitsministers Ustadighed i Kærlighedsforhold, i hvert Fald naar det er Pressen og Rigsdagen, som er Genstanden. Forleden erklærede den højtærede Justitsminister, at han var en Elsker af Pressen, i Gaar erklærede han sin fuldkomne Mangel paa Kærlighed til Pressen. Der var dog et Par Dages Mellemrum, for saa vidt angaar Pressen, men i Gaar gav Ustadigheden sig til Kende endda i samme Tale, for saa vidt Rigsdagen angaar, for paa den ene Side erklærede Ministeren sin fuldkomne Mangel paa Kærlighed til Rigsdagen, og paa den anden Side sang han Lovsange til Rigsdagen som det øverste, suveræne Væsen i Staten, for hvis Villie og Vink alle havde at bøje sig, i Virkeligheden altsaa den højtærede Justitsministers forfatningsmæssige Favorit. Overfor en saa, logisk og følelsesmæssig, sønderrivende Ustadighed maa jeg uvilkaarligt mindes vor fælles Ven, Heinrich Heines Vers: Doch wenn du sprichst: Ich liebe dich, so muss ich weinen bitterlich.

Det har imidlertid været mig en lille Trøst i Sorgen, at det har været mig forundt paa et enkelt Punkt i den højtærede Justitsministers Tale at være enig med ham, nemlig for saa vidt han gør gældende, at naar man er Tilhænger — saaledes som jeg er det — af Domstolenes Kompetence til at paakende Lovenes Grundlovsmæssighed, er det en logisk Konsekvens, at man ogsaa maa være Tilhænger af offentlig Votering for Højesterets Vedkommende. Deri er jeg enig med den højtærede Justitsminister. Naar Højesteret kan kende en Lov ugyldig som grundlovsstridig, har Borgeren selvsagt Krav paa fuld og klar Begrundelse af, hvorfor den gør det; og omvendt, naar Højesteret undlader at underkende en Lov, der for den almindelige Retsbevidsthed maa staa som grundlovsstridig, har Borgeren ikke mindre Krav paa en retslig Forklaring.

Den højtærede Justitsminister søgte til Begrundelse af sit Synspunkt — som ærede Talere, der hylder det modsatte Synspunkt, har gjort det til Begrundelse af deres — dels at paaberaabe sig visse Bestemmelser i Grundloven, dels at paaberaabe sig forskellige juridiske Forfattere. Da der imidlertid kan anføres paa det nærmeste lige saa vægtige Grunde for Berettigelsen af en juridisk Fortolkning, som hævder, at man af Grundlovens § 25 kan slutte a fortiori, at Højesteret ogsaa

kan paakende almindelige Love, som der kan paaberaabes Grunde for den højtærede Justitsministers Fortolkning: at man kan slutte modsætningsvis fra Grundlovens § 25, og da det vistnok er tilstrækkeligt dokumenteret, at § 70 er irrelevant i dette Spørgsmaal, skal jeg forbigaa disse Grundlovsbestemmelser.

Ligeledes skal jeg forbigaa de juridiske Forfattere, for det er i Virkeligheden et rent og skært Spørgsmaal om: Hvilke politiske Anskuelser, hvilke politiske Magtinteresser har de paagældende Forfattere ønsket at føre igennem? For Ørsted og Nellesmann var det de gamle enevældige Synspunkter: Vi alene vide. De vilde ikke have, at Domstolene skulde kunne underkende, hvad Regering og Lovgivningsmagt havde bestemt. Ørsted var en Tilhænger af de raadgivende Provinsialstænder, de indeholdt efter hans Mening tilstrækkelig Lovgivningskompetence for Befolkningen; han ønskede ikke en særlig Lovgivningsmagt, men skulde man endelig have det, skulde der reddes det mest mulige for den administrative Myndighed, for Resterne af Kongemagten. Og for Nellesmann, som den højtærede Justitsminister med Rette har stemplet som en forsigtig Tænker, naar han overvejer det konstitutionelle Monarkis Muligheder, har Synspunktet sikkert været det samme: Hvorledes kan jeg bedst redde Rudimenterne af den enevældige administrative Magtmyndighed?

Saa har vi set i Tyskland og i mange fremmede Forfatninger Socialdemokrater paaberaabe sig de Synspunkter, jeg har gjort gældende, men der staar man maaske overfor stærke nationale, reaktionære Strømninger, overfor fascistiske Tendenser o. s. v., som man vil gardere sig imod. Naar vi kommer til den praktiske Side af Spørgsmaalet — selv om det selvfølgelig er interessant at diskutere det juridisk og akademisk — er det altsaa et rent og skært politisk Magtspørgsmaal.

Det Spørgsmaal, som forekommer mig at være det afgørende, er Spørgsmaalet om Retssikkerheden eller Retsusikkerheden for Borgerne paa Grundlag af den ene eller den anden Fortolkning. Spørgsmaalet er: Ud fra hvilken Fortolkning, ud fra hvilken Opfattelse bliver Retssikkerheden stærkest eller Retsusikkerheden størst for Samfundet, for Borgerne, ud fra den højtærede Justitsministers eller ud fra min Fortolkning?

Til Belysning heraf vil jeg gerne have Lov til et Øjeblik at stille mig, ikke paa den reaktionære Bagstrævsforfatning, som det ærede Medlem Hr. Zahle har gennem-